

„Igazi székel macska vagyok. S hogy ne higgyétek, holmi közönséges macskával van dógotok, jó előre elárulom, hogy én kékvérű es vagyok! Igazi úri macska!” – vallja magáról Ribizli, majd később hozzáteszi, szerencsére a nagyképűség egy- és egyáltalán nem jellemző rá. Horvát Adél könyvében macskája, Ribizli meséli el a kalandjait, viszontagságait 69 történetben.

„Ma látogatóink érkeztek, gyurakodtak be az ajtón, ketten voltak. Engem jöttek megnézni, miattam jöttek el a szeredai lakásunkba. Az egyik fehérnőp bologatott feszt, amikor Adél mesélt nekik rólam, a másik bajszos legegény egy dobozzal mind kattogtatott felém, ahogy Adél szokott. Mézes-mázhangon szóltak hozzám, de én nem bíztam bennük, nem én, hanem elvonultam a kis kasombba. Később es csak tisztas távolságból figyeltem őket, nem tudtak a kegyeimbe férközni sehogyse. Végül hajlandó voltam a könyvem mellé béülni, örüljenek. Hiába, a sztárság már csak ilyen.” Akár ezt is „mondhatta” volna Horvát Ribizli, azaz Ribizli cica, amikor meglátogattuk őt és a gazdiját, Adélt.

Falun kint a helye az állatnak

Horvát Adél Csíkmadarason, szülőfalujában dolgozik óvónőként. Nyaranta legtöbbit Madarason tartózkodik, ősszel jön vissza Csíkszeredába. Azaz, jönnek, hiszen Ribizli nevű cicáját is mindig hozza-viszi magával. Adél állatok iránti szeretete már gyermekkorában megmutatkozott, s noha a szülei sokáig nem engedték cicát tartani, csak-csak odakerült az udvarra egy-egy. „Hat-hetedik osztályos lehettem, amikor már végre lehetett saját cicám. Öltöztettem, Aranka babám kötött ruháját adtam rá. Azóta mindig volt macskám, de nem volt meg az a szoros ragaszkodás, mint később Ribizlihez. Mint falusi gyermek megszoktam, hogy az állat kint van az udvaron. Eszembe sem jutott, hogy bent tartsam őket. De sajnos, mivel főút mellett lakunk, a legtöbb cicám az autók áldozata lett. A könyvem elején is benne van, hogy nagyon ajánlom,

Cicáskönyv szeretettel

hogy a főút melletti gazdik cicát csak bent tartsanak” – meséli Adél.

Aztán eljött a 2019-es év, és a Csíkszeredai cicások Facebook-oldalon meglátott egy Csíkszeredai született vörös kiscicát, és mint mondja, szerelem volt első látásra. Rögtön mondta a barátjának, hogy holnap lesz egy útja Simonba a cicáért. Akkor lett egyértelmű, hogy benti cica lesz, amikor az akkori két macskája ugyanolyan sorsra jutott, mint a korábbi kedvencei. „Ahogy a könyvben is fogalmaztam, ment volna ő is a többi után a poroson. Az elején nem volt ilyen nagy becsben. Néha kicsit bevittem a szobámba, de többnyire kint volt. Amikor eldöntöttem, hogy többet nem kockáztatok, és benti cica

lesz, nem volt tapasztalatom, hogyan kell egy macskát benti cicának nevelni. Ahol érte, ott szottyantotta, összekent mindent. Sokat érdeklődtem, tanultam a cicások csoportjában a tapasztaltabb gazdiktól, mindketten próbáltuk elviselni egymás rigolyáit.”

Mesél a macska a Facebookon

A Szeretettel: Ribizli című könyvben szereplő történetek egy része is a cicatartók csoportjában látott napvilágot, és sok pozitív visszajelzés érkezett onnan. Az olvasók szerették, kérték a további fejleményeket, amelyekben Ribizli cica „meséli” el a megpróbáltatásait. Ribizli mindegyik rész végén tanácsot is ad, amelyből levonhatjuk mi a következtetést.

„Azóta két ünnepet tartunk: április 14-ét, amikor Ribizli született, és június 28-át, amikor hozzám került. A történeteket pedig úgy kezdtem írni, hogy amikor Kalamárral, a barátommal telefonon beszélgettünk, akkor Ribizli nevében szóltam bele vékony, nyávogós cicahangon, egyfolytában panaszkodtam Adélra, hogy milyen rossz sorsom van nála, hogy például ma még csak ötször ettem. Ribizli panaszkodása legtöbbször annyira jól sikerült, hogy kedvem lett megírni a cica oldalra. Ezek a történetek nagyon könnyen jöttek, szívből szóltak, a bolondozás alaptermészetem, nem kellett érte a szomszédba menni. Egyre

Könyv született Ribizli kópéságaiból

FOTÓK: VERES NÁNDOR

„Ezek a történetek nagyon könnyen jöttek, szívből szóltak, a bolondozás alaptermészetem, nem kellett érte a szomszédba menni.”

több sztori született, és kezdték ajánlani, hogy vagy csináljak egy blogot, vagy legyen könyv belőle. Tetszett az ötlet, és a könyv mellett döntöttem.”

Tájszólás, tanulság, humor

A kötet fotókkal gazdagon illusztrált, de nemcsak Ribizlit láthatjuk, hanem azokat az állatokat is, akikkel a madarasi birodalmát meg kellett ossza: Pehelyt, a kedvesét, az ő árva kiscicáit, a két kutyakölyköt, Alaszkát és Dinamitot, és a jó öreg, húséges Balut is. „Ott kezdődik, hogy mi kijöttünk falura, mert jött a nyári vakáció, és olyankor én Madarason lakom. Elindul tehát a falura költözéssel, és az ott megélt kalandjaival. Mindegyik történet olyan, mint egy tanítómese, a végén van egy mondanivalója. Ugyanakkor ironikus, rengeteg a humor benne” – véli Adél.

Főleg felnőtteknek szóló olvasmány, de néhány részt gyerekek is olvashatnak. Hozzátette, ő is számos hibát követett el a cicatartással kapcsolatban, a saját hibáit is kipellengézte, ezeket is beleszólte, hiszen folyamatosan tanul, és úgy érzi, hogy ezek másoknak is hasznosak lehetnek. „Benne van a történetekben, hogy keressük a mindennapi örömeiket, hogy merjünk szeretni és az érzéseinket kimutatni. Igyekeztem, hogy a történetek felvidítsák az embereket, és a visszajelzések alapján sikerült is, hogy adjak egy kicsi többletet az életükbe, kicsi jókedvet, kedvességet, örömet. De benne van a könyvben a faluszeretet, az, hogy mennyire szeretjük Madarast – hiszen a könyv végén jön az ősz, visszatérünk a városba –, hogy a legboldogabb itthon tud lenni az ember, mert »házánk füstje is kedvesebb, mint idegen országnak tüze«. Az egész könyv székel tájszólásban van írva, rengeteg régi magyar szólást, közmondást válogattam össze, olyanokat is, amit már nem nagyon használunk, és azokat is belefűztem. Vannak olyanok is, amelyek kissé durvák, de attól a miénkek.”

Horvát Adél hangsúlyozta, egy kisállat nagyon sok szeretetet ad és sok mindenre megtanít. „Egy cica például megkeresi magának, hogy mi a jó, és ott is a legjobb. Én nem csak cicás vagyok, a kutyákat is nagyon szeretem. Van egy újfundlandi kutyám, tizenkét éves, sajnos most már bármikor elpusztulhat. Mindenkinek ajánlanám, hogy legyen állata, amelyikkel megfelelően törődik, hihetetlen, hogy milyen érzéseket hoznak ki belőlünk. Én eleinte szégyelltem, hogy egy cicával jövök-megyek, viszem kirándulni. Idő kellett, amíg magammal is elfogadtattam ezt, hogy nem kell arra gondolni, hogy mit gondolnak mások, mit mond a falu. Sok mindent küzdöttem le azáltal magamban, hogy cicát tartok.” Kiemelte, hogy nagyon sokat köszönhet a csíkszeredai cicások csoportnak, mert folyamatosan kapott biztatást tőlük. „Ez a csoport tele van szeretettel, és olyan szép, hogy örülünk egymás kedvencének” – zárta a beszélgetést Adél, mi pedig megpróbáltuk Ribizlit magunkhoz bátorítani, és végül óméltósága – gazdija ösztönzésére – kegyeskedett a fényképezőgépre elé járulni.

PÉTER BEÁTA

„Hiába, a sztárság már csak ilyen.”